

Wreszcie skarżąca powołuje się na naruszenie art. 108 ust. 2 TFUE oraz art. 6 i 20 rozporządzenia nr 659/1999 w związku z naruszeniem jej prawa do obrony i, przez rozszerzenie, zasady dobrej administracji.

(¹) Decyzja Komisji C(2011) 3504 wersja ostateczna z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Grecję na rzecz niektórych kasyn w Grecji [C 16/10 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)] (Dz.U. L 285, s. 25).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 listopada 2012 r. — HSH Investment Holdings Coinvest-C und HSH Investment Holdings FSO przeciwko Komisji

(Sprawa T-499/12)

(2013/C 26/119)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HSH Investment Holdings Coinvest-C Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) i HSH Investment Holdings FSO Sàrl (Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci H. Niemeyer i H. Ehlers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 września 2011 r. w sprawie C 29/2009 (ex N 264/2009)
— HSH Nordbank AG;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty wobec obciążenia mniejszościowych akcjonariuszy:

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku odrębnej pomocy na rzecz mniejszościowych akcjonariuszy

— Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie zastosowała pojęcie pomocy zawarte w art. 107 ust. 1 TFUE, ponieważ niesłusznie uznała skarżące za beneficjentów pomocy. Podwyższenie wartości udziałów było dla mniejszościowych akcjonariuszy jedynie gospodarczym odzwierciedleniem pomocy udzielonej na rzecz HSH Nordbank, a nie pośrednią pomocą przyznaną na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych.

2) Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia stwierdzenia, że skarżące odniosły korzyść

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE, ponieważ nie przedstawiła wystarczających powodów, dla których należało uznać, że skarżące otrzymały pośrednio pomoc państwa i że wartość przedsiębiorstwa HSH Nordbank nie została właściwie ustalona. Ponadto Komisja nie wskazała wysokości rzekomej pomocy na rzecz akcjonariuszy mniejszościowych i pomyliła badanie tej pomocy z badaniem podziału obciążenia.

3) Zarzut trzeci dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego przy badaniu, czy skarżące odniosły korzyści finansowe

— W ramach tego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja błędnie ustaliła stan faktyczny. Ich zdaniem spółka wyceniająca HSH Nordbank nie zawyżyła wartości przedsiębiorstwa HSH Nordbank i w związku z tym także ceny emisji zwykłych akcji, a jedynie przeprowadziła wycenę zgodnie z uznanymi metodami

4) Zarzut czwarty dotyczący pominięcia przy podziale obciążenia wcześniej wpłaconych przez skarżące zaliczek

— Skarżące podnoszą, że Komisja błędnie zastosowała przy dokonywaniu podziału obciążenia wymogi wynikające z art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i z komunikatu w sprawie restrukturyzacji (¹), ponieważ w przeprowadzonym badaniu kwestii, czy skarżące wystarczająco są włączone w podział obciążenia, pominęła wpłacone przez nie wcześniej zaliczki.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 (²) i zasady pewności poprzez nieprawidłowe zakończenie formalnego postępowania wyjaśniającego

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 i zasadę pewności prawa, ponieważ zakończyła formalne postępowanie wyjaśniające bez przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 7 rozporządzenia nr 659/1999.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikatu w sprawie restrukturyzacji poprzez nałożenie niewłaściwych zobowiązań

— W ramach tego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999 i komunikat w sprawie restrukturyzacji, ponieważ nałożyła zobowiązania, które nie miały związku z restrukturyzacją HSH Nordbank, a jedynie stanowiły ukryte zezwolenie na udzielenie pomocy pośredniej pod pewnymi warunkami.

7) Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności poprzez nadmierne obciążenie skarżących

— Skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ w ramach podziału obciążenia nadmiernie ją obciążała.

8) Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania z uwagi na dyskryminację skarżących

— Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ w swej decyzji nałożyła na nie zobowiązania, których w innych porównywalnych przypadkach nie nakładała.

Dodatkowo skarżące wysuwają następujące zarzuty w stosunku do zaskarżonej decyzji jako całości:

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości^(?) poprzez błędne obliczenie niekompatybilnych elementów pomocy

W ramach tego zarzutu skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości, ponieważ zabezpieczone na rzecz HSH Nordbank tak zwane niekompatybilne elementy pomocy zostały przez nią błędnie obliczone.

2) Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia ustalenia rzeczywistej wartości ekonomicznej

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Komisja niewystarczająco uzasadniła, w jaki sposób nastąpiło ustalenie rzeczywistej wartości ekonomicznej zabezpieczonego portfela

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikatu w sprawie aktywów o obniżonej wartości poprzez błędne obliczenie wycofania

Skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikat w sprawie aktywów o obniżonej wartości, ponieważ błędnie obliczyła wycofanie.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania przy obliczeniu wycofania

W tym kontekście skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania, ponieważ przy obliczaniu wycofania potraktowała HSH Nordbank w sposób mniej korzystny niż zwykła to czynić w porównywalnych przypadkach.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i zasady proporcjonalności poprzez udzielenie zezwolenia pod warunkiem nadmiernie wysokiego obniżenia sumy bilansowej

— Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i zasadę proporcjonalności także

z uwagi na to, iż uzależniła wydanie zezwolenia od nadmiernie wysokiego obniżenia sumy bilansowej dla HSH Nordbank.

-
- (1) Komunikat Komisji w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regułami pomocy państwa (Dz.U. 2009, C 195, s. 9).
- (2) Rozporządzenie Rady z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).
- (3) Komunikat Komisji w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym (Dz.U. 2009, C 72, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2012 r. — Ryanair przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-500/12)

(2013/C 26/120)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ryanair Ltd (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: B. Kennelly, Barrister, E. Vahida i I. Metaxas-Maragkidis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.29064 (2011/C, ex 2011/NN) stwierdzającej, że zróżnicowanie stawek stosowanych w ramach irlandzkiego pogłównego podatku lotniskowego (air travel tax, zwanego dalej „ATT”) w okresie pomiędzy dniem 30 marca 2009 r. a dniem 1 marca 2011 r. stanowi bezprawnie przyznaną pomoc państwa sprzeczną z art. 107 ust. 1 TFUE;

— stwierdzenie nieważności art. 4, 5 i 6 tej samej decyzji oraz

— obciążenie pozwanej kosztami niniejszego postępowania, w tym także tymi poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jakiego miała dopuścić się Komisja ze względu na to, że stwierdziła, iż wynosząca 10 EUR stawka ATT jest stawką „normalną” lub zgodną z prawem stawką „standardową”, choć ta wyższa stawka była w całym rozpatrywanym okresie w świetle prawa UE bezprawna.